

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 2082

гр. София, 19.06.2023 г.

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ТО VI-20, в публично заседание на девети юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Татяна Костадинова

при участието на секретаря Йорданка В. Петрова
като разгледа докладваното от Татяна Костадинова Търговско дело № 20221100901811 по описа за 2022 година

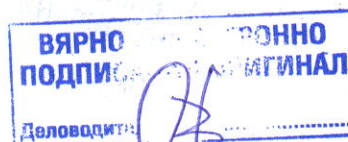
Производството е по реда на чл. 692, ал. 4 ТЗ.

С решение, обявено в търговския регистър на 23.01.2023 г., е открито производство по несъстоятелност на „ЕС МИЗИЯ“ ЕООД (н.). На 05.05.2023 г. е обявен списък приетите вземания, предявени в срока по чл. 685, ал. 1 ТЗ.

Постъпило е възражение от Национална агенция за приходите вх. № 47350/18.05.2023 г. (пратка от 12.05.2023 г.) срещу размера на вземанията за главници, произтичащи от Наказателно постановление № Д-34/21.08.2015 г., издадено от кмета на община Търговище, и Наказателно постановление № 26/29.12.2014 г., издадено от кмета на община Елхово, и срещу реда за удовлетворяване на приетите вземания за главници в общ размер от 664 188,12 лв. и за лихви в общ размер от 606 496,30 лв., ведно с лихви до окончателното погасяване (индивидуализирани по основание и отделни размери във възражението). Кредиторът сочи, че общият размер на имуществените санкции бил 600 лв., а не приетият – 500 лв., както и че редът за удовлетворяване на възражените вземания следвало да бъде по чл. 722, ал. 1, т. 1 ТЗ с оглед обезпечаването на тези вземания със запори, вписани в ЦРОЗ.

Длъжникът не взима становище.

Синдикът заявява становище за основателност на възражението в частта относно вземанията, произтичащи от наказателните постановления, и за неоснователност в останалата част. Соци, че запорът не създавал привилегия, а само относителна недействителност на извършените от длъжника разпореждания, което налагало да се извърши корективно тълкуване на чл. 722, ал. 1, т. 1 ТЗ вр. чл. 193 ДОПК, а именно – вписаният запор позволявал усвояване на постъпленията в производството пред публичния изпълнител само до изтичане на установения в чл. 193, ал. 4 ДОПК шестмесечен срок. Навежда доводи от историческото тълкуване чрез анализ на отменената разпоредба на чл. 26, ал. 3, т. 11 ЗОЗ, както и от различния характер на вписването на залога (конститутивно) и на запора (оповестително), а също и от разпоредбите на чл. 638, ал. 4 ТЗ и чл. 724 ТЗ. Поддържа, че целта на вписването на обезпечителни мерки по реда на ЗОЗ не била създаване на право на предпочитително удовлетворяване, а на предимство

при конкуренция на различните способи на принудително реализиране на заложеното право. Допълва, че част от запорите били вписани след откриване на производството по несъстоятелност, което било недопустимо.

Възражението е подадено **в срок**. По **основателността** му съдът намира следното:

Относно размера на вземанията за главници, дължими съгласно издадени наказателни постановления.

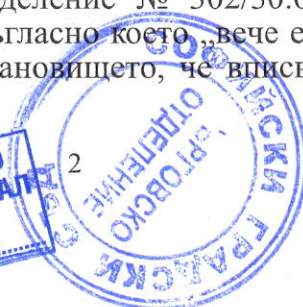
Видно от доказателствата, представени с молба вх. № 18714/27.02.2023 г. (пратка от 23.02.2023 г.), с Наказателно постановление № 26/29.12.2014 г., издадено от кмета на община Елхово, и с Наказателно постановление № Д-34/21.08.2015 г., издадено от кмета на община Търговище, на длъжника са наложени имуществени санкции в размер съответно 500 лв. и 100 лв. Общият размер на вземанията, произтичащи от тези основания, е 600 лв. и в този смисъл следва да бъде изменен списъкът.

Относно реда за удовлетворяване на главници в общ размер от 664 188,12 лв. и за лихви в общ размер от 606 496,30 лв., ведно с лихви до окончателното погасяване:

Спорният въпрос, който е повдигнат с възражението, е дали наложеният по реда на ДОПК и вписан по реда на ЗОЗ заповор за обезпечаване на предявените от НАП вземания създава привилегия за тяхното удовлетворение по чл. 722, ал. 1, т. 1 ТЗ при реализация на заповораното имущество в производството по несъстоятелност.

За отговор на първия въпрос съдът съобрази тълкуването, дадено във формиралата се и вече константна съдебна практика (вж. напр. Определение № 60399/01.07.2021 г. по т. д. № 2171/2020 г., ТК, II т. о. на ВКС, Определение № 295/21.05.2021 г. по т. д. № 1585/2020 г., ТК, II т. о. на ВКС), чието възприемане от настоящия състав би удовлетворило изискването за придвидимост.

Така, според Определение № 415/04.07.2022 г. по т. д. № 2421/2021 г. на ВКС, ТК, II т.о., както в теорията, така и в съдебната практика, при съобразяване нормите на чл. 459, ал. 1 вр. чл. 457, ал. 1 и чл. 460 ГПК, чл. 217, ал. 1 и, ал. 3 и чл. 194, ал. 5 ДОПК, чл. 638, ал. 4 ТЗ и т. 7 от ТР № 2/26.06.2015 г. по т.д. № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС, вече е наложено становище за прилагане на нормата на чл. 722, ал. 1, т. 1 ТЗ корективно относно частта □, визираща вземания, обезпечени със заповори и възбрани, вписани по реда на ЗОЗ, а именно - че в полза на кредиторите, обезпечили изпълнението на вземанията си с тях, не се поражда привилегия за предпочтително удовлетворяване преди останалите кредитори.“ С Определение № 412/01.07.2022 г. по т. д. № 1657/2021 г. на ВКС, ТК, II т.о., не е допуснато касационно обжалване на въззивно решение, с което е възприет гореизложеният извод след извършване на исторически анализ на разпоредбата на чл. 26, ал. 3, т. 11 ЗОЗ, предвиждала до изменението ѝ през 2016 г. вписване на наложените по реда на ДОПК заповори. Заключено е, че с изменение на разпоредбата възможността за вписване на такива заповори по ЗОЗ се явява законово неуредена, поради което дори да са извършвани вписвания в съответните регистри, те биха били недопустими. Идентично разрешение е дадено и с Определение № 302/30.05.2022 г. по т. д. № 1327/2021 г. на ВКС, ТК, I т.о., съгласно което, вече е налице натрупване на практика, в която е застъпено становището, че вписването на заповор има за

последица противопоставимост на правата на обезпечения кредитор (чл. 12, ал. 2 и чл. 30, ал. 1 ЗОЗ), но той не променя качеството си на хирографарен такъв. Отчита се, че целта на вписването на обезпечителните мерки по реда на ЗОЗ не е да създаде право на предпочтително удовлетворяване, а на предимство при конкуренция между различните способи на принудително изпълнение върху същото имущество. Взыскателят, вписал заповор по реда на ЗОЗ, няма специални права и привилегии спрямо останалите кредитори на несъстоятелността, защото наложените в изпълнителното производство заповори са непротиповоставими на кредиторите на несъстоятелността (чл. 638, ал. 4, изр. 2 ТЗ).“.

С Определение № 228/18.04.2022 г. по т. д. № 1241/2021 г. на ВКС, ТК, II т.о., са възпроизведени допълнителни мотиви на въззивния съд, с които се разяснява необходимостта от корективно тълкуване *de lege lata* на чл. 722, ал. 1, т. 1 ТЗ в частта, предвиждаща привилегия при удовлетворяване на вземанията, обезпечени със заповор или възбрана, вписани по реда на ЗОЗ, а именно, че разпоредбата на чл. 722, ал. 1, т. 1 ТЗ е насочена да уреди въпроса за „предимството при конкуренция между различните способи за принудително изпълнение върху същото имущество, като вписването на насочването на изпълнение по реда на ГПК и ДОПК има за последица да осуети пристъпването към изпълнение от страна на залоения кредитор (чл. 32а ЗОЗ)“, но не и да създаде привилегия за вземанията, обезпечени с наложен по ДОПК заповор. Идентично разрешение е възприето и в Определение № 155/28.03.2022 г. по т. д. № 979/2021 г. на ВКС, ТК, I т.о., съгласно което „вписването на заповор има за последица противопоставимост на правата на обезпечения кредитор по отношение на кредитор, в чиято полза е учреден по-късно особен залог върху заповорирания имущество (чл. 12, ал. 2 и чл. 30, ал. 1 ЗОЗ), като при принудително изпълнение залоеният кредитор ще има качеството на хирографарен, а не на обезпечен. В този смисъл вписването на заповора не дава право на взыскателя да се удовлетвори предпочтително от имуществото, върху което е учреден залога, като такова право не може да има и кредиторът с прието вземане в производството по несъстоятелност“. Отчетена е и разпоредбата на чл. 638, ал. 4 ТЗ, „изключваща противопоставимост на такива мерки след откриване на производството по несъстоятелност, както и регламентацията на специално предвидения ред за зачитане на привилегия с отделна сметка за разпределение по чл. 724 ТЗ на цена на заложена или ипотекирания вещь, съответно на вещь, върху която има право на задържане, но не и на възбрана или заповорирания вещь.“

Ето защо по спорния въпрос следва да се приеме, че наложеният по реда на ДОПК и вписан по реда на ЗОЗ заповор не създава за публичните вземания, за чието събиране е наложен, привилегия по чл. 722, ал. 1, т. 1 ТЗ.

Следва да се допълни, че два от посочените от кредитора заповори са вписани след откриване на производството по несъстоятелност и те не биха могли да създадат привилегия дори разпоредбата на чл. 722, ал. 1, т. 1 ТЗ да бъде приложена без горепосоченото корективно тълкуване. Според чл. 638, ал. 4 ТЗ след откриване на производството по несъстоятелност не се допуска налагане на обезпечителни мерки върху имущество от масата на несъстоятелността, съответно такива не биха могли да бъдат противопоставими на останалите кредитори.

Поради изложеното в тази част възражението следва да бъде оставено без

уважение.

Мотивиран от горното, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ИЗМЕНЯ по възражение на Национална агенция по приходите вх. № 47350/18.05.2023 г. обявения на 05.05.2023 г. в търговския регистър списък на приетите вземания на кредиторите на „ЕС МИЗИЯ“ ЕООД, ЕИК 201821518, предявени в срока по чл. 685, ал. 1 ТЗ, в **ЧАСТТА** относно **размера** на вземанията за главница, произтичащи от Наказателно постановление № Д-34/21.08.2015 г., издадено от община Търговище, и Наказателно постановление № 26/29.12.2014 г., издадено от община Елхово, като ги **ВКЛЮЧВА** с общ размер от 600 лв.

ОДОБРЯВА списъка в останалата част.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ възражението на Национална агенция по приходите вх. № 47350/18.05.2023 г. срещу обявения на 05.05.2023 г. в търговския регистър списък на приетите вземания на кредиторите на „ЕС МИЗИЯ“ ЕООД, ЕИК 201821518, предявени в срока по чл. 685, ал. 1 ТЗ, в частта относно реда за удовлетворяване на приетите вземания за главници в общ размер от 664 188,12 лв. и за лихви в общ размер от 606 496,30 лв., ведно с лихви до окончателното погасяване.

НАСРОЧВА на основание чл. 673, ал. 1 ТЗ Събрание на кредиторите с дневен ред по чл. 677, ал. 1, т. 8 ТЗ за 05.07.2023 г. - 9,30 ч. в Съдебната палата в зала, определена за заседания на 20 състав, ТО на СГС.

Определението за одобряване на списъците да се обяви в търговския регистър на основание чл. 692, ал. 5 ТЗ и да се впише в нарочната книга по чл. 634в, ал. 1 ТЗ на Софийски градски съд

Поканата за събранието на кредиторите да се обяви в търговския регистър на основание чл. 675, ал. 2 ТЗ.

Определението не подлежи на обжалване.

Делото да се докладва един месец след обявяване на определението в търговския регистър за постановяване на решение по чл. 711 ТЗ.

Съдия при Софийски градски съд: _____

